

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

Effects of physical education learning management using cooperative approach on learning unity and achievement of upper secondary school students

จิรภัทร อภิชิตตระกูล¹, กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐสิน², พิมพา ม่วงศิริธรรม²

Thirapath Apichittakul¹, Kamonmarn Virutsetazin², Pimpa Moungsirithum²

¹นักศึกษปริญาโท สาขาการจัดการเรียนรู้พลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹Students at Srinakharinwirot University. Master of Education,

Department of Physical Education Learning Management, Faculty of Physical Education,

Corresponding author, Email: kaiser_jr1@hotmail.com

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Assist.prof. Ph.D. Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University,

Email: kmm_swu@hotmail.com

³อาจารย์ ดร. คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Professor. Ph.D. Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University,

Email: pimpa_toy@hotmail.com

Received: June 19, 2019; Revised: July 17, 2019; Accepted: May 19, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนที่ปังกวิทยาพัฒนา (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ คัดเลือกตัวอย่างแบบสุ่มอย่างง่าย กลุ่มละ 2 ห้องเรียน กลุ่มทดลองจำนวน 82 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุมจำนวน 78 คน ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ดำเนินการทดลอง 8 สัปดาห์ รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติค่าที ผลการศึกษาพบว่า (1) กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ความสามัคคี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

This quasi – experimental research was designed to study the effects of Physical Education learning management using cooperative approach on learning unity and achievement of upper secondary school students. The samples were mattayomsuksa 3 Academic year 2018 at Dipangkornwittayapat (Taweewattana) Under Royal Patronage School. They were selected by simple random sampling and assigned to be 82 experimental group and 78 control group. The experimental group received Physical Education learning management using cooperative approach while the control group received a conventional learning management, conducted an 8 – week trial. A self administrated questionnaires was used to gather data and analysed through percentage, mean, standard deviation, t – test dependent and t – test independent. The result were as follows; (1) in the post test, the experimental group indicated statistically significance on learning achievement and unity better than in the pre – test at .05 level. And (2) in the post test, the experimental group indicated statistically significance on learning achievement and unity than the control group at .05 level.

Keyword: learning management using cooperative approach, unity, achievement

บทนำ

ในสังคมมนุษย์ไม่มีบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่สามารถจะดำรงชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวตาย คนเป็นสัตว์สังคมจึงต้องอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว หมู่คณะ เป็นสถาบัน เป็นประเทศ คนกลุ่มใดสถานที่ใดมีความรักสามัคคีกัน ความเจริญก้าวหน้าของชนกลุ่มนั้น เป็นไปอย่างไม่หยุดยั้ง เหล่าศัตรูหมู่อะไรก็ไม่สามารถจะมาระรานข่มเหงรังแกได้ จะมีความเจริญสืบไป คนในสังคมนั้นก็จะอยู่กันด้วยความผาสุกสืบไป (ประยูรทร สุวรรณโกตา, 2530: น. 36 – 37) สอดคล้องกับความตอนหนึ่งในพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ว่า “ความสามัคคีนี้ เป็นคุณธรรมสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งหมู่ชนอยู่ร่วมกันจำเป็นต้องมี ต้องถนอมรักษาและ ต้องนำมาใช้อยู่สม่ำเสมอ ถ้าแต่ละฝ่ายเข้ามาร่วมกันทำงานด้วยความ ตั้งใจดี ด้วยความสามัคคี ความรู้ความสามารถ และ ด้วยความคิดที่สร้างสรรค์ งานก็สำเร็จสมบูรณ์งดงามตามประสงค์ทุกอย่าง” คุณธรรมด้านความสามัคคีจึงมีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมและปลูกฝังให้เกิดแก่ประชาชน

พฤติกรรมร่วมมือร่วมใจทำงานอันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ไม่สร้างความแตกแยก และไม่ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2551: น. 5, 9) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบันยังขาดมิติทางด้านคุณธรรมอยู่มาก ซึ่งถ้าหากสังคมเราเน้นแต่คนเก่งเราก็จะได้คนเก่ง แต่ถ้าหากคนเก่งเหล่านั้นขาดคุณธรรม จริยธรรม เขาก็จะกลายเป็นคนที่เห็นแก่ตัว คิดถึงตัวเองมากกว่าส่วนรวม เพราะโดยปกติแล้วคนเก่งมักจะไม่มีใครอยากให้คนอื่นเก่งกว่า จึงถือว่าหากเราสอนโดยเน้นให้เด็กเป็นคนเก่งโดยไม่คำนึงถึงเรื่องคุณธรรม จริยธรรมก็จะเป็นการสร้างปัญหาให้กับสังคม ดังที่เราเห็นกันอยู่เช่นทุกวันนี้ (อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา, 2550: น. 1)

วิชาพลศึกษาได้ถูกกำหนดให้เป็นรายวิชาหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กำหนดไว้เพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความรู้และเข้าใจ

ธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ เห็นคุณค่าของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต ตลอดจนทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล รักการออกกำลังกาย โดยปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการเล่นกีฬา เห็นคุณค่าและมีทักษะในการเสริมสร้าง สุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการเสริมสร้างสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ รู้จักป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยงหรือพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุการใช้ยาเสพติดและความรุนแรง (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการทั้งในด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านความรู้ ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติที่ดีไปพร้อมๆ กัน ด้วยการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดพัฒนาการในด้านทักษะในการเล่นกีฬาที่ดียิ่งขึ้น ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเล่นและการออกกำลังกายมากยิ่งขึ้น ทางด้านคุณธรรม มีน้ำใจนักกีฬา มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี มีการรู้จักแพ้ชนะ รู้จักถ้อยที มีความอดทนและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น มีพัฒนาการทางด้านเจตคติที่ดี เห็นคุณค่า และมีความรักในการเล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำควบคู่ไปพร้อมๆ กันอีกด้วย (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2548: น. 1,5) จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษา นอกจากจะเป็นกระบวนการที่สำคัญที่พัฒนาร่างกาย ความรู้ และเจตคติของนักเรียนแล้วยังช่วยส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนในด้านความสามัคคีอีกด้วย

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สามารถช่วยปลูกฝังความสามัคคีให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เป็นวิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่ายโดยมีความเชื่อว่าการจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนสอนกันเองนี้ นักเรียนจะเรียนรู้อะไรต่างๆซึ่งกันและกัน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้มีการพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมายของครูผู้สอน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมความสามัคคีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเป็นการปลูกฝังคุณธรรมด้านความสามัคคีให้กับนักเรียนส่งเสริมทักษะทางสังคมในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ตลอดจนการให้ความร่วมมือในชั้นเรียน และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

สมมติฐานของการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง

3. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบร่วมมือมีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบปกติ

4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบร่วมมือมีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

เวลาดำเนินการวิจัย 8 สัปดาห์

สัปดาห์	กิจกรรมการเรียนรู้ผลศึกษา		เวลา(นาที)
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	
1	ปฐมนิเทศ		50
2	ประวัติ และความรู้ทั่วไปของกีฬาโอลิมปิก		50
3	ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน		50
4 – 6	ทดสอบสมรรถภาพทางกาย		50 x 3
7 – 8	สร้างความคุ้นเคยกับลูกบอล		50 x 2
PRE – TEST แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (นอกเวลาเรียน)			
10 – 11	การเล่นลูกสองมือล่าง กิจกรรมผลศึกษาแบบร่วมมือ	การเล่นลูกสองมือล่าง กิจกรรมผลศึกษาแบบปกติ	50 X 2
12 – 13	การเล่นลูกสองมือบน กิจกรรมผลศึกษาแบบร่วมมือ	การเล่นลูกสองมือบน กิจกรรมผลศึกษาแบบปกติ	50 X 2
14	การเสิร์ฟลูกมือล่าง กิจกรรมผลศึกษาแบบร่วมมือ	การเสิร์ฟลูกมือล่าง กิจกรรมผลศึกษาแบบปกติ	50
15	การเสิร์ฟลูกมือบน กิจกรรมผลศึกษาแบบร่วมมือ	การเสิร์ฟลูกมือบน กิจกรรมผลศึกษาแบบปกติ	50
16 – 17	ทักษะการเล่นเป็นทีม กิจกรรมผลศึกษาแบบร่วมมือ	ทักษะการเล่นเป็นทีม กิจกรรมผลศึกษาแบบปกติ	50 X 2
POST – TESTแบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (นอกเวลาเรียน)			
18	ทบทวนทักษะ และทบทวนบทเรียน		50

หมายเหตุ : สัปดาห์ที่ 9 สอบระหว่างภาคเรียนที่ 2 สัปดาห์ที่ 19 สอบปลายภาคเรียนที่ 2

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 จำนวน 66,367 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนที่พึงกววิทยาพัฒนา (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ จำนวน 160 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจำนวน 82 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 78 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จำนวน 8 แผน และแบบปกติ จำนวน 8 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีใช้วัดการทำกิจกรรมการ แสดงออก หรือสิ่งทีนักเรียนปฏิบัติตามความเป็นจริง ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจาก อดิศักดิ์ ดวงศรี (2553) นำ แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคีมาปรับแก้ไขแล้วหาคุณภาพเครื่องมือ ผลการวิเคราะห์ IOC เท่ากับ 0.95

2.2 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากระหว่าง 0.27 – 0.78 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20 ขึ้นไป ค่า ความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.95

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อโรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒนา (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ เพื่อกำหนดวันเวลาในการ ทดสอบ
2. ขอบหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อทำการทดลองและขอ ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับโรงเรียนที่ปึงกรวิทยาพัฒนา (ทวีวัฒนา) ในพระราชูปถัมภ์ฯ
3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่รองผู้อำนวยการฝ่าย วิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
4. การดำเนินการก่อนทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ มีดังนี้
  - 4.1 ทำการทดสอบพฤติกรรมความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม ก่อนทดลองในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง (Pre – Test)
  - 4.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและทำการทดสอบ ค่า ที (t – test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรม ความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งผลการทดสอบปรากฏว่าทั้งสอง กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. การดำเนินการทดลอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พล ศึกษาแบบร่วมมือและการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่สร้างขึ้น จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์
6. หลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ และการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ผู้วิจัยดำเนินการวัดคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทดสอบโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมความสามัคคี และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับ เดียวกันกับแบบวัดก่อนทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบวัดพฤติกรรม ความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการใช้อคอมพิวเตอรืโปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ คะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติ Paired Sample t – test และสถิติ Independent Sample t – test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลัง การทดลองภายในกลุ่มตัวอย่างและทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติค่าที่ (t – test Dependent)

2. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามัคคี คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลัง การทดลองระหว่างกลุ่มตัวอย่างและทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติค่าที่ (t – test Independent)

ผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง ภายในกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยดังนี้

พฤติกรรมความสามัคคี

กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 71.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.59 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 80.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.75

กลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 70.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.74 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 72.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.08

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.38 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 16.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.98

กลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 13.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.83 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 15.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.07

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มทดลอง และภายในกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยดังนี้

พฤติกรรมความสามัคคี

กลุ่มทดลอง พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีก่อนการทดลองเท่ากับ 71.20 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 80.88 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 1

กลุ่มควบคุม พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีก่อนการทดลองเท่ากับ 70.67 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 72.95 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มทดลอง พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองเท่ากับ 13.35 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 16.22 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 2

กลุ่มควบคุม พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองเท่ากับ 13.92 คะแนน คะแนนหลังการทดลองเท่ากับ 15.68 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่าหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยดังนี้

พฤติกรรมความสามัคคี หลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีของกลุ่มทดลองเท่ากับ 80.88 คะแนน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีเท่ากับ 72.95 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 3

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองเท่ากับ 16.22 คะแนน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 15.68 คะแนน ผลการทดสอบทางสถิติ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยในข้อที่ 4

สรุปผล

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายในกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ พบว่า

1.1 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองมีคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่า

2.1 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ มีคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ประการที่ 1 การศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคี ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคี พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีหลังการทดลอง (80.88 ± 6.75) สูงกว่าก่อนทดลอง (71.20 ± 7.59) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 1 และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความสามัคคีสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ (72.95 ± 6.08) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 3 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการส่งเสริมด้านต่างๆ ตามที่ผู้วิจัยจำแนกได้ 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำกิจกรรมใดๆ ให้บรรลุเป้าหมาย ทั้งนี้ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เรียนมีความตั้งใจฝึกซ้อมเพื่อต้องการเพิ่มความสามารถของทีม ทุกคนภายในทีมร่วมมือร่วมใจในการแข่งขันอย่างเต็มที่ สมาชิกภายในทีมสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี โดยมีการวางแผน มีการแบ่งหน้าที่ เพื่อให้ผลงานของทีมออกมาดีที่สุด รวมถึงเมื่อทีมประสบความสำเร็จ ผู้เรียนเกิดความภูมิใจในตัวเอง และภูมิใจในตัวของเพื่อนร่วมทีม หลังจากผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จะเห็นได้ว่า สมาชิกในแต่ละทีมจะมีเป้าหมายเดียวกัน คือความสำเร็จของทีม ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความสามัคคี ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังที่ มลฤดี จีระสันติกุล (2549: น. 23) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามัคคีเป็นการรวมกำลังเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการกำลังความคิดเห็น กำลังความรู้ โดยใช้กำลังความสามารถเหล่านี้ร่วมกันปฏิบัติงานด้วยความกลมเกลียว ไม่ทะเลาะวิวาท เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม

นอกจากนี้ สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2545: น. 30) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นมีลักษณะสำคัญคือ สมาชิกของกลุ่มมีความแตกต่างกันในความสามารถทางการเรียน เพศ และอายุ สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการพึ่งพาอาศัยกัน และสมาชิกทุกคนจะต้องมีความตระหนักร่วมกันว่า งานของกลุ่มจะสำเร็จได้ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย จึงต้องร่วมมือกันอย่างแท้จริงภายในกลุ่ม ผู้เรียนต้องร่วมมือกันกำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้ การแก้ปัญหาาร่วมกัน การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ที่ต้องการศึกษา ช่วยเหลือสนับสนุนให้กำลังใจระหว่างเรียน ผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะในการทำงานร่วมกันจนสำเร็จ เช่น ทักษะผู้นำ ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแก้ปัญหาความขัดแย้ง และการสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกัน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพได้ ย่อมขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนต้องยึดถือแนวปฏิบัติตามวิธีการทำงานแบบกระบวนการกลุ่ม การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะเป็นพื้นฐานของวิถีชีวิตในสังคมประชาธิปไตย ซึ่งไม่ว่าจะเป็นสังคมขนาดเล็กในกลุ่มเพื่อน สังคมในห้องเรียน สังคมในโรงเรียน ตลอดจนสังคมทั่วไป เมื่อสมาชิกในกลุ่มทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกันเมื่อได้รับมอบหมายงานไปแล้ว ต้องมีความรับผิดชอบในงานนั้น สมาชิกจะมีความภูมิใจในความสำเร็จของตนเองว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของกลุ่มเท่าเทียมกับสมาชิกคนอื่น นอกจากนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2550) ได้อธิบายไว้ว่า ผู้ที่มีความสามัคคี คือผู้ที่เปิดใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนทั้งในฐานะผู้นำและผู้ตามที่ดี มีความมุ่งมั่นต่อการรวมพลังช่วยเหลือเกื้อกูลกัน สามารถแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้งได้ เป็นผู้มี

เหตุผล สามารถยอมรับความแตกต่างด้านความคิด ความเชื่อ รวมถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม เพื่อที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติศักดิ์ ดวงศรี (2553) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอลเพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามัคคีหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พอทกีเตอร์ และ เว็บบ (Potgieter and Webb, 2004) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อทัศนคติและคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า ผลการทดสอบทางวิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลคะแนนแตกต่างจากนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมาตรฐาน กลุ่มทดลองมีคะแนนหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน และการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือยังส่งผลทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีขึ้น สามารถทำงานในสภาพแวดล้อมที่มีหลากหลายเชื้อชาติและวัฒนธรรม

ประเด็นที่ 2 เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ทั้งนี้ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เรียนที่มีทักษะดีจะช่วยสมาชิกในกลุ่มที่มีทักษะต่ำกว่าสมาชิกคนอื่น ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนที่มีทักษะต่ำกว่าสมาชิกคนอื่น ก็มีความมุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะตนเองให้ได้ใกล้เคียงกับสมาชิกภายในกลุ่ม ดังที่ กนกวลี เองฉ้วน (2529: น. 6) ได้กล่าวไว้ว่า การแสดงออกถึงการปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ไม่คิดเอาดีเอาเด่นแต่ตัวเอง มีความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ จะปลูกฝังให้มีการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมและจะไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ

ประเด็นที่ 3 เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทั้งนี้ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนาน และผู้เรียนได้ผ่อนคลายที่ได้ทำกิจกรรมพลศึกษาร่วมกับเพื่อน ผู้เรียนได้มีการวางแผน มีการปรึกษาหารือกันตลอดเวลาปฏิบัติกิจกรรม และผู้เรียนแสดงให้เห็นถึงความรักใคร่กลมเกลียวกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีภายในทีม ดังที่ บุญสม โพธิ์เงิน (2537: น. 25) ได้กล่าวไว้ว่า การแสดงออกถึงการร่วมแรงร่วมใจ ร่วมกันปฏิบัติงานอย่างพร้อมเพรียงกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะทำให้งานสำเร็จได้ด้วยดี นอกจากนี้ สืบสาย บุญวีริบุตร (2541) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามัคคีในทีมเป็นสิ่งที่จำเป็นมากต่อการเล่นกีฬาประเภททีม เพราะถ้านักกีฬาสามัคคีกันหรือรวมใจกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว ย่อมมีผลต่อความสามารถภายในทีม การทำงานประสานสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมทีมที่ช่วยในการเล่นและแข่งขันกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุจุดหมายของทีมได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ พระมหาอุดม สารเมธี (2550: น. 8) ได้กล่าวไว้ว่า ความรักใคร่ และการนับถือกันและกัน มีความปรองดองกันโดยการที่มีคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน มีความคิดร่วมกัน จะทำให้มีใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภกิจ วิริยะกิจ (2557) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงขึ้นตามลำดับ

ประการที่ 2 การศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองหลังการทดลอง (16.22 ± 1.98) สูงกว่าก่อนทดลอง (13.35 ± 2.38) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 2 และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นต่อไป และค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ (15.68 ± 2.07) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องตามสมมติฐานข้อ 4 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ เป็นการจัดการสอนอย่างเหมาะสม มีการจัดกิจกรรมโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการช่วยกันลงมือปฏิบัติ และสอดคล้องตามความต้องการของผู้เรียนคือ เรียนให้สนุก เล่นให้รู้ ผู้เรียนจึงมีความมุ่งมั่นและตั้งใจ ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองเกิดการเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการทางด้านความรู้ ดังที่ บัญญัติ ชำนาญกิจ (2553) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ได้รับการฝึกฝนทักษะ กระบวนการแสวงหาความรู้ ทักษะการบันทึกความรู้ ทักษะความคิด ทักษะการจัดการกับความรู้ ทักษะการแสดงออก ทักษะการสร้างความรู้ใหม่และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มจัดว่าเป็นวิธีเรียนที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพได้อีกวิธีหนึ่ง จึงนับว่าเป็นวิธีเรียนที่ควรนำมาใช้ได้ดีกับการเรียนการสอนในปัจจุบันเพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ทิสนา แคมมณี (2545) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3 – 6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม นักการศึกษาคนสำคัญที่เผยแพร่แนวคิดของการเรียนรู้แบบนี้คือ สลาบิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และโรเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) เขากล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปมักไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ส่วนใหญ่มักจะมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเป็นมิติที่มักจะถูกกละเลยมองข้ามไปทั้งหมดที่มีผลการวิจัยชี้ชัดเจนว่าความรู้สึกของผู้เรียนต่อตนเอง ต่อโรงเรียน ครูและเพื่อนร่วมชั้น มีผลต่อการเรียนรู้มาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิทย์ บึงบัว (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บไซต์โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูง และการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน และผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บไซต์โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุริภรณ์ มะเลโลหิต (2558) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อผลการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยทักษิณ ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิตที่เรียนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีความแตกต่างและทัศนคติของนิสิตที่มีต่อเทคนิคการสอนแบบการสอนโดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ชี้ให้เห็นว่ามีทัศนคติทางบวก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยยุทธ ธนทรัพย์วีระชา (2554) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาน ดัท ทรัน (Van Dat Tran, 2004) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรู้ความจำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีคะแนนการทดสอบหลังเรียนมากกว่าก่อนทดลอง และมีความรู้ความจำดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการบรรยาย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สโคลนิก (Skolnick, 1981) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องผลการจัดกิจกรรมพลศึกษาที่มีต่อผลการเรียนของโรงเรียนระดับประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การเล่นเกม และการออกกำลังกายเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายขั้นพื้นฐานช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านวิชาการของนักเรียนระดับประถมศึกษาสูงขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ โนระ มัชชี อัลฮามารี (Norah Mashouj Alshammari, 2015) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อประสิทธิภาพทางวิชาการของนักศึกษาวิทยาลัยในประเทศซาอุดีอาระเบีย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเข้าใจเนื้อหาดีกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยการบรรยายจากผู้สอน

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อะโนวา ฮอสเซียน และ มุฮัมหมัด (Anowar Hossain & Muhammad Rezal Kamel Ariffin, 2017) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการบูรณาการของโครงสร้างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในห้องเรียนคณิตศาสตร์ โดยมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบดั้งเดิม

อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กอคฮาน เบร์กตาร์ (Gokhan Bayraktar, 2011) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอน 2 วิธีคือ แบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก ทักษะของการปฏิบัติและทักษะทางทฤษฎีของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีพัฒนาการที่สูงกว่านักเรียนที่เข้ารับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม โดยมีสาเหตุดังนี้ การเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับทั้งการร่วมมือของนักเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับมอบหมายและการมีคะแนนต่ำของสมาชิกสามารถลดทอนคะแนนของทั้งกลุ่มได้ ทำให้เกิดความพยายามในการสอนหัวข้อของตนแก่เพื่อนในกลุ่ม ขณะเดียวกันก็เกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการการเรียนรู้ สาเหตุที่กลุ่มทดลองที่ใช้การสอนแบบร่วมมือประสบความสำเร็จมากกว่ากลุ่มควบคุมอาจเป็นเพราะว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนจะช่วยกันและกันในการเรียนรู้มากขึ้น กระตุ้นกันและกัน และยังทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนอกเหนือจากการประชุมในชั้นเรียน เพื่อให้สามารถปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบร่วมมือมีประโยชน์มากกว่าการสอนแบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นักเรียนเหล่านี้เข้ารับวิธีการสอนแบบร่วมมือ ทำให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น พัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล นักเรียนไม่ต้องรอเหมือนกับวิธีแบบเดิมทำให้พวกเขามีความสนุกสนานมากขึ้น ยังเพิ่มความสำเร็จทางการศึกษาอีกด้วย ประโยชน์ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบทางบวกต่อทัศนคติของนักเรียนต่อบทเรียน ส่งผลให้นักเรียนช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะ

1. เพิ่มทักษะการตอบ และการสกัดกั้น ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป
2. พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีผลต่อความสามัคคีที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น ระดับประถมศึกษาาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับอุดมศึกษา
3. สามารถนำกิจกรรมพลศึกษาแบบร่วมมือไปใช้กับกีฬาชนิดอื่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กนกวลี เองฉ้วน. (2529). *การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา*. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย.
- จรีภรณ์ มะเลโลहित. (2558). ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่ใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อผลการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยทักษิณ. *วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 28(2).
- ชัยยุทธ ธนทรัพย์วีระชา. (2554). *การพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. รายงานผลการวิจัย. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ทศนา แชมมณี. (2545). *กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ; นิชินแอดเวอร์ไทซิง กรุ๊ป.
- บัญญัติ ชำนาญกิจ. (2553). 25 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. *วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, 5(12), 1 – 6.
- บุญสม โพธิ์เงิน. (2537). *คุณธรรมในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก*. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขาจิตวิทยาการแนะแนว.
- ประยุทธ สุวรรณโกตา. (2530). *คุณธรรมและจริยธรรมวัยประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พระมหาอุดม สารเมธี. (2550). *ความสามัคคีนั้นสำคัญนัก*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ระฆังทอง.
- มฤดี จีระสันติกุล. (2549). *คู่มือพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย, จิตวิทยาการแนะแนว.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). *รวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีการสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). *คุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการ*. โพสต์เตอร์สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2551). *รายงานการวิจัยประเมินผลคุณธรรม 8 ประการของผู้เรียน : เจตคติและพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: บริษัท เพลิน สตูดิโอ จำกัด.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ. (2545). *การจัดกระบวนการเรียนรู้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุภกิจ วิริยะกิจ. (2554). *ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา.

- สุวิทย์ บึงบัว. (2553). การเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนร่วมมือแบบระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย.
- อดิศักดิ์ ดวงศรี. (2553). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอลเพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์, สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา.
- อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา. (2550). *คุณธรรมนำความรู้ : รูปแบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการคุณค่าความเป็นมนุษย์*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.ที.ซี. คอมมิวนิเคชั่น.
- Anowar Hossain; & Muhammad Rezal Kamel Ariffin. (2017). Integration of Structured Cooperative in Mathematics Classrooms. *International Journal of Psychology and Education Studies*, 2018, 5(1); 23 – 29.
- Gokhan Bayraktar. (2011). The effect of Cooperative Learning on Students Approach to General Gymnastics Course and Academic Achievements. *Education Research and Reviews*. 6(1); 62 – 71.
- Skolnick, S.J. (1981). The Effects of Physical Activities on Academic Achievement in Elementary School Children. *Dissertation Abstracts International* 42.
- Norah Mashouj Alshammari. (2015). *Effects of Cooperative learning on Academic Performance of College Students in Saudiarabia*. Department of Curriculum and instruction State University of New York at Fredonia, Fredonia; New York.
- Van Dat Tran. (2014). The Effects of Cooperative Learning on the Academic Achievement and Knowledge Retention. *International Journal of Higher Education*, 3(2).